ਸੁਬੋਧ ਕੁਮਾਰ

v.

ਸ਼ਮੀਮ ਅਹਿਮਦ

(2021 ਦੀ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 802-803)

03 ਮਾਰਚ, 2021

[ਅਸ਼ੋਕ ਭੂਸ਼ਣ ਅਤੇ ਆਰ ਸੁਭਾਸ਼ ਰੈਂਡੀ, ਜੇ.ਜੇ.]

ਪ੍ਰੋਵਿੰਸ਼ੀਅਲ ਸਮਾਲ ਕਾਜ਼ ਕੋਰਟਜ਼ ਐਕਟ, 1887 - ਐਸ.17 – ਯੂ.ਪੀ. ਸ਼ਹਿਰੀ ਇਮਾਰਤਾਂ (ਲੇਟਿੰਗ, ਕਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਯਮ) ਐਕਟ, 1972 - ਸ. 30 (2) – ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ, 1908 – ਜਾਂ 9, ਆਰ.13 – ਸਾਲ ਵਿੱਚ 1994 ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ੇ, ਕਿਰਾਏ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ - ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ - ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਕਪਾਸੜ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ - ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਕਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ 1972 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਕਿਰਾਇਆ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ 1997 ਤੋਂ 1998 ਤੱਕ ਇਕਪਾਸੜ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ - ਜਦੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਇਕਪਾਸੜ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਨਾਲ /ਜਾਂ.9, ਆਰ.13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ - 1887 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਜਮ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ - ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਉਸ ਰਕਮ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ 1972 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 (2) ਤੁਹਿਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਨੂੰ ਰਕਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ 1887 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ - ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮਿਤੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ 19.04.2007 ਨੂੰ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9, ਆਰ.13 ਅਤੇ ਐਸ.5 ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ - ਉਕਤ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੋਧ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਵੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ - ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ - ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ 13.12.2018 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9, ਆਰ.13 ਅਤੇ ਐਸ.5 ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ - ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਐਸਐਲਪੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ - ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਸਮੀਖਿਆ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 24.05.2019 - ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1-ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਤਾਰੀਖ਼ ਵਾਲੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ 13.12.2018 ਅਤੇ ਮਿਤੀ 24.05.2019 ਦਾ ਆਦੇਸ਼ - ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ: ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ 1887 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17, ਕਿਸੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਦੋ ਵਿਕਲਪ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਕਪਾਸੜ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿਸ ਨੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, (ਏ) ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣਾ।

ਉਸ ਨੂੰ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ; (ਅ) ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਜਾਂ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਸੀ - ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਇੱਕ-ਪੱਖੀ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ /ਜਾਂ.9 .13 ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ - ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਅਦਾਲਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਇਕਪਾਸੜ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਵੇਗੀ

ਫਰਮਾਨ - ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ - ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਕਤ ਅਰਜ਼ੀ, ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਜਦੋਂ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਮਿਸਾਲ 9 ਆਰ.13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੀ 9 ਆਰ.13 ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ - ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ 1972 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 (2) ਤਹਿਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਰਕਮ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਜਿਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ /ਜਾਂ 9, ਆਰ.13 ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 30 (2) ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੁੱਲ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਸਿਰਫ 17,550/- ਰੁਪਏ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ 21 ਰੁਪਏ ਸੀ, 660/- – ਇਸ ਲਈ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਕੁੱਲ ਧਾਰਾ 30 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ

ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ - ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, 1972 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਨੂੰ ਐਕਟ, 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ - ਇਸ ਲਈ, 13.12.2018 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਮੀਖਿਆ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ 24.05.2019 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਤਾਰੀਖ਼ ਵਾਲਾ ਆਦੇਸ਼ 19.04.2007 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਆਰ. 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਿਆਂ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ।

ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਅਦਾਲਤ

ਹੋਲਡ: 1. ਪ੍ਰੋਵਿੰਸ਼ੀਅਲ ਸਮਾਲ ਕਾਜ਼ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦਾ ਪਰਵੀਜ਼ ਅਦਾਲਤਾਂ ਐਕਟ, 1887 ਨੂੰ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬੇਈਮਾਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਜੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕਪਾਸੜ ਫਰਮਾਨ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਜਾਂ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇੱਕਪਾਸੜ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਦੇਸ਼ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫਰਮਾਨ ਹੈ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ, ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਆਖਰਕਾਰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ. ਪਰਵੀਜ਼ ਉਸ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਦੋ ਵਿਕਲਪ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਕਪਾਸੜ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ

ਜਿਸ ਨੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ, ਅਰਥਾਤ, (ਏ) ਏ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰੋ
ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ; (ਅ)
ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਜਾਂ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੋ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ,
ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਾਸ਼ੀ ਦੀ ਲੋੜ ਪੂਰੀ ਰਕਮ ਤਾਂ ਹੀ ਮੁਆਫ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ
ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ
ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋ। ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਾਸ਼ੀ ਤੋਂ ਮੁਆਫੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ "ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ" ਵਜੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ
ਭਾਵ ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਅਰਜ਼ੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। [ਪੈਰਾ 22] [1121--; 1122--]

ਵਰਤਮਾਨ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ 25.08.1998 ਨੂੰ ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ 31.03.1998 ਦੇ ਇਕਪਾਸੜ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ
ਇਕਪਾਸੜ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਿਓ। ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਤਾਰੀਖ
25.08.1998 ਦੇ ਨਾਲ 31.03.1998 ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ 25.08.1998 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਸ਼ਰਤ ਦੀ ਮਿਸਾਲ
ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ,

ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਆਰਡਰ 9, ਨਿਯਮ 13 ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ
ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। [ਪੈਰਾ 23] [1122--]

ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਵੀ ਨੋਟਿਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 30 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ
1972 ਦਾ ਜੋ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਹੋਣਾ ਸੀ
ਆਰਡਰ ੯ ਨਿਯਮ ੧੩ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੀਪੀਸੀ ਪੂਰੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਵੱਲੋਂ 31.03.1998 ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ 27.07.1998 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ, ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ 21,660/- ਰੁਪਏ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਬਕਾਇਆ ਸੀ। [ਪੈਰਾ 30] [1126--]

ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਸੀਪੀਸੀ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ 25.08.1998 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਯਾਨੀ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ 21,660/- ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਬਕਾਇਆ ਸੀ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਜੁਲਾਈ, 1997 ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 30 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ

16,800/- ਰੁਪਏ ਅਤੇ ਫਿਰ 18.10.1997 ਨੂੰ 750/- ਰੁਪਏ ਜੋ ਕਿ 30.06.1997 ਤੋਂ 30.11.1997 ਤੱਕ ਕਿਰਾਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਿਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 30 (2) ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੁੱਲ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਸਿਰਫ 17,550/- ਰੁਪਏ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ 21,660/- ਰੁਪਏ ਸੀ।

ਇਹ ਸਿਰਫ 25.11.1998 ਨੂੰ ਸੀ, ਯਾਨੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਬਾਅਦ

ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਕਿੰਨੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ

30.11.1997 ਤੋਂ 31.12.1998 ਤੱਕ ਕਿਰਾਏ ਵਜੋਂ 1,950/- ਰੁਪਏ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਯਾਨੀ 25.08.1998, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਧਾਰਾ 30 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁੱਲ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ ਸੀ

ਇਸ ਲਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਐਕਟ, 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। [ਪੈਰਾ 31] [1126--]

ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ 1972 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦਲੀਲ ਸੀ ਕਿ ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਵੇਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਇਸ ਐਕਟ ਵਿਚ ਕੁਝ ਵੀ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ'। ਜਦੋਂ 1972 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਛੋਟ ਹੋਵੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ

ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਵੀ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਦੋਂ ਧਾਰਾ 30 ਖੁਦ ਇਮਾਰਤ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਧਾਰਾ 30 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ

ਐਕਟ, 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਮਕਸਦਾਂ ਸਮੇਤ ਕੋਈ ਵੀ ਮਕਸਦ। [ਪੈਰਾ 35] [1127-; 1128--]

ਇਸ ਲਈ, 1) ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ 25.08.1998 ਨੂੰ ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਦੀ ਕੋਈ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ

1887 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਅਯੋਗ ਸੀ;

ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ 1972 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 30 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੀ 25.08.1998 ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਸਾਰੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ ਸੀ;

ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ 1972 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 30 (2) ਅਧੀਨ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਾਸ਼ੀ ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਐਕਟ, 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼। [ਪੈਰਾ 42] [1131--]

ਕਿਰਾਏਦਾਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਆਦੇਸ਼ 9, ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਕੇ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਵੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ
ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ। [ਪੈਰਾ 50] [1133--]

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਦੇਸ਼ 9 ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਤਿ-ਤਕਨੀਕੀ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਕ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ, 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ,
ਅਰਜ਼ੀ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ ੧੭ ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲੋੜ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਹਾਈਪਰਟੈਕਨੀਕਲ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪੈਡੈਂਟਿਕ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਵੀ ਇਹੀ ਸੀ
9 ਨਿਯਮ 13. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਸੋਧ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹਾਈਪਰਟੈਕਨੀਕਲ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਕਦਮ ਚੁੱਕੇ ਹਨ
ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਆਰਡਰ 9, ਨਿਯਮ 13 ਅਤੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਪਹੁੰਚ। [ਪਾਰਸ 54 ਅਤੇ 55][1133-ਜੀ-ਐਚ; 1134-ਏ-ਸੀ]

ਕੇਦਾਰਨਾਥ ਬਨਾਮ ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਕੇਸਰਵਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ
(2002) 2 ਐਸਸੀਸੀ 16 : [2002] 1 ਐਸਸੀਆਰ 144; ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦਰ ਮਿਸ਼ਰਾ ਬਨਾਮ ਆਈਆਈਐਨਡੀ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਏਟਾ, ਰਿੱਟ 1996 ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 12103 ਦਾ ਫੈਸਲਾ 11.09.2008 ਨੂੰ ਹੋਇਆ (2008) 9 ਏਡੀਜੇ 13 ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ; ਕੈਲਾਸ਼ ਬਨਾਮ ਨਨਕੂ ਅਤੇ ਹੋਰ, (2005) 4 ਐਸਸੀਸੀ 480 : [2005] 3 ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ 289 - ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

<u>ਕੇਸ ਲਾਅ ਰੈਫਰੈਂਸ</u>

[2002] 1 144	ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ	ਪੈਰਾ 24
(2008) 9 13	ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ	ਪੈਰਾ 36
[2005] 3 289	ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ	ਪੈਰਾ 51

ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ: ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 802-2021 ਦਾ 803.

ਨੈਨੀਤਾਲ ਵਿਖੇ ਉਤਰਾਖੰਡ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 13.12.2018 ਅਤੇ 24.05.2019 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ (ਐਮ.ਐਸ.) ਨਹੀਂ।
ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ (ਐਮ.ਐਸ.) ਵਿੱਚ 2008 ਦਾ 418 ਅਤੇ 2019 ਦਾ ਐਮ.ਸੀ.ਸੀ. ਨੰਬਰ 437 ਨਹੀਂ।
ਕ੍ਰਮਵਾਰ 2008 ਦਾ 418.

ਆਰ.ਬੀ. ਸਿੰਘਲ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ, ਅਨੁਪਮ ਮਿਸ਼ਰਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਵਕੀਲ।

ਸੁਮੰਤ ਭਾਰਦਵਾਜ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮ੍ਰਿਦੁਲਾ ਰਾਏ ਭਾਰਦਵਾਜ, ਐਡਵੋਕੇਟ
ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਿਸ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ?

ਅਸ਼ੋਕ ਭੂਸ਼ਣ, ਜੇ.

ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੁੱਟੀ

ਇਹ ਅਪੀਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ
ਉੱਤਰਾਖੰਡ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 13.12.2018 ਨੂੰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ (ਐਮ.ਐਸ.) ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ 2008 ਦਾ ਨੰਬਰ 418 ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਤਾਰੀਖ ਵਾਲਾ ਆਦੇਸ਼
24.05.2019 ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ 13.12.2018 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਦਾਇਰ ਸਮੀਖਿਆ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ, ਜੋ ਹਨ ਉਠਾਏ ਗਏ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ, ਧਿਆਨ ਨਾਲ

ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ,
ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੁਝ ਤੱਥ ਨੋਟ ਕੀਤੇ ਹਨ ਪਰ
ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ।

ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਉਹ ਬੁਨਿਆਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਾਲੇ ਝਗੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦਲੀਲਾਂ ਵਕੀਲ

ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ
ਕਾਨੂੰਨੀ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਨਿਆਦੀ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਪਾਰਟੀਆਂ
ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਧਾਂਤ। ਬੁਨਿਆਦੀ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਮਝ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਗਲਤ ਵਰਤੋਂ ਹੋਣੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਕਾਰਡੋਜ਼ੋ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਯਾਦ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ: -

"... ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਸੀਂ ਵਕੀਲ ਇਸ ਧਾਰਨਾ ਪ੍ਰਤੀ ਜਾਗ ਰਹੇ ਹਾਂ
ਸੱਚਾਈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਮੱਸਿਆ ਦੇ ਹੱਲ ਵਿੱਚ ਵੰਡਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭਟਕਾਉਂਦੀ ਹੈ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਬਾਰੇ ਇੰਨੀ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਤੱਥਾਂ ਬਾਰੇ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ - ਉਹ ਤੱਥ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ. ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਵੇ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹਨ, ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬੀਜ ਤੋਂ ਉੱਗੇਗਾ ਅਤੇ
ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਨੂੰ ਚਾਨਣ ਵੱਲ ਮੋੜ ਦਿਓ।

ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ 'ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ' ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਸ਼ਮੀਮ ਅਹਿਮਦ ਨੂੰ 'ਕਿਰਾਏਦਾਰ' ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਹਰਿਦੁਆਰ ਦੇ ਰੁੜਕੀ ਦੇ ਕੰਪਾਊਂਡ ਨੰਬਰ 3, ਸਿਵਲ ਲਾਈਨਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਦੁਕਾਨ ਨੰਬਰ 39 (29) ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ
ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਪੂਰਵ-ਸਿਰਲੇਖ ਦੁਆਰਾ 150/- ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ 30.01.1991 ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਦੁਕਾਨ ਖਰੀਦੀ। 1994 ਦਾ ਐਸ.ਐਸ.ਸੀ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 4 ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ 18.03.1994 ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ, ਕਿਰਾਏ ਅਤੇ ਮੁਨਾਫੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਿਆਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦਾ ਕੇਸ ਇਹ ਸੀ ਕਿ 24.12.1993 ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏ, ਬਕਾਇਆ ਕਿਰਾਇਆ, ਮੁਨਾਫੇ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ
ਆਦਿ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1994 ਦਾ ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. ਕੇਸ ਨੰਬਰ 4 ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ

ਵਧੀਕ ਸਿਵਲ ਜੱਜ, ਸੀਨੀਅਰ ਡਵੀਜ਼ਨ, ਰੁੜਕੀ। 14.07.1994 ਨੂੰ, ਏ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਸੰਮਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ. ਉਸਨੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਮੰਗਿਆ
24.08.1994 ਤੱਕ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਧਾਰਾ ੧੦ ਸੀਪੀਸੀ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਆਰਡਰ ੭ ਨਿਯਮ ੧੧ ਸੀਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਵੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਦੋਵੇਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ
ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ 16.10.1995 ਦੀ ਤਰੀਕ ਤੈਅ ਕੀਤੀ। 16.10.1995 ਨੂੰ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸਮਾਂ ਲਿਆ ਪਰ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।
ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਈ ਹੋਰ ਮੌਕੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ
ਬਿਆਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। 24.02.1997 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਕਪਾਸੜ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ। 18.03.1997 ਨੂੰ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ-ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇੱਕ-ਪੱਖੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਰਜ਼ੀ ੪੪ਜੀਏ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ
24.02.1997 ਅਤੇ 18.03.1997 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣਾ। 16.05.1997 ਨੂੰ,

ਸੀ ਅਰਜ਼ੀ 44ਜੀਏ ਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨਿਯਮਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਗਲਤ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

23.05.1997 ਨੂੰ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਯੂ.ਪੀ. ਸ਼ਹਿਰੀ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 (2) (ਲੇਟਿੰਗ, ਕਿਰਾਏ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਨਿਯਮ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਬੇਦਖਲੀ) ਐਕਟ, 1972, ਕਿਰਾਇਆ ਜਮ੍ਹਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ 23.05.1997 ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਇਹ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਜੋਖਮ 'ਤੇ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। 07.07.1997 ਨੂੰ, 01.03.1988 ਤੋਂ 30.06.1997 ਤੱਕ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਰਕਮ 16,800/- ਰੁਪਏ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ।
ਧਾਰਾ 30 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ।

16.05.1997 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਇੱਕ ਸੋਧ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ
ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਵੀ 22.08.1997 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 18.10.1997 ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ 30.06.1997 ਤੋਂ 30.11.1997 ਤੱਕ ਕਿਰਾਏ ਵਜੋਂ 750/- ਰੁਪਏ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਏ।

ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ 1994 ਦੇ ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. ਕੇਸ ਨੰਬਰ 4 ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ
31.03.1998 ਨੂੰ ਇਕਪਾਸੜ ਫੈਸਲੇ ਰਾਹੀਂ। 27.07.1998 ਨੂੰ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ 31.03.1998 ਨੂੰ ਇੱਕ-ਪੱਖੀ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁੱਲ 21,660/- ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ 25.08.1998 ਨੂੰ ਆਰਡਰ 9, ਨਿਯਮ 13, ਸੀਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ 31.03.1998 ਦੇ ਇਕਪਾਸੜ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਮੁਆਫ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਤਾਰੀਖ ਵਾਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ
25.08.1998 ਨੂੰ ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਸੀਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਮ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋਵਿੰਸ਼ੀਅਲ ਸਮਾਲ ਕਾਜ਼ ਕੋਰਟਸ ਐਕਟ, 1887 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ "ਐਕਟ, 1887" ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ।

25.11.1998 ਨੂੰ, ਭਾਵ, ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਕਿਰਾਏ ਵਜੋਂ 1950/- ਰੁਪਏ ਹੋਰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਏ।

30.11.1997 ਤੋਂ 31.12.1998 ਤੱਕ। 27.07.2002 ਨੂੰ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ 1972 ਦੇ ਯੂਪੀ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 30 (2) ਅਧੀਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਨੂੰ ਐਕਟ, 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 17 ਦਾ ਲਾਭ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਤਾਰੀਖ਼ ਵਾਲਾ ਵਿਸਥਾਰਤ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ 07.08.2002 ਨੂੰ 27.07.2002 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 19.04.2007 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਰਾਹੀਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਆਰਡਰ 9, ਨਿਯਮ 13 ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵੱਲੋਂ 19.04.2007 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਸੋਧ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ 23.02.2008 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ 19.04.2007 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਅਤੇ
ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ 23.02.2008 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ 2008 ਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 418 ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ 13.12.2018 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ 19.04.2007 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਸੋਧ ਦੇ 23.02.2008 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।
ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ
ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਆਰਡਰ 9, ਨਿਯਮ 13, ਸੀਪੀਸੀ ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 13.12.2018 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਛੁੱਟੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ 2019 ਦੀ ਐਸਐਲਪੀ (ਸਿਵਲ) ਡਾਇਰੀ ਨੰਬਰ 15791 ਹੈ।
ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਸਮੀਖਿਆ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਨਾਲ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ
ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮਿਤੀ 10.05.2019 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਰਾਹੀਂ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ 10.05.2019 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮੀਖਿਆ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਵੀ 24.05.2019 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ- ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਮਿਤੀ 13.12.2018 ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲਿਆਂ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 24.05.2019 ਨੂੰ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 13.12.2018 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ 24.05.2019 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਸੀਪੀਸੀ ਅਤੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਲਈ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ.ਬੀ.ਸਿੰਘਲ, ਵਿਦਵਾਨ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ
ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਡਾ. ਸੁਮੰਤ ਭਾਰਦਵਾਜ।

ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ.ਬੀ. ਸਿੰਘਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਸਹੀ ਸੀ

ਐਕਟ, 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 17ਏ ਦੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਅਨੁਸਾਰ
17, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਹੈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ 1972 ਦੇ ਯੂਪੀ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 30 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਦਾ ਲਾਭ ਦੇਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ।
27.07.2002 ਭਾਵ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ
ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਲਾਭ। 1972 ਦੇ ਯੂਪੀ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 30 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 5 ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ, ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਵੀ ਦੇਣ ਲਈ ਚੁਕਵੀਂ ਨਹੀਂ ਸੀ
ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਲਾਭ। ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ
ਸੀ 30 (2) ਸੰਯੁਕਤ ਨਾਮ 'ਤੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਅਜਿਹੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਾਸ਼ੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਇਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਧਾਰਾ 30 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਵੀ ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਕੁੱਲ ਰਕਮ ਦੀ ਜਮ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।
ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 25.08.1998 ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਹੈ
ਆਰਡਰ 9, ਨਿਯਮ 13 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਸਿਰਫ 17,550/- ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪੂਰੀ ਕਟੌਤੀ ਰਕਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਫਾਂਸੀ-ਅਰਜ਼ੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ
ਅਪ੍ਰੀਲਕਰਤਾ 27.07.1998 ਨੂੰ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੁੱਲ ਕਟੌਤੀ ਰਕਮ 21,660/- ਰੁਪਏ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਸ ਰਕਮ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਮੰਨ ਲਓ
ਧਾਰਾ 30 (2) ਨੂੰ ਐਡਜਸਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਰਕਮ ਕੁੱਲ ਕਟੌਤੀ ਰਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਤਹਿਤ ਲਾਭ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡਰ ੯ ਨਿਯਮ ੧੩ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ
ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਿਰੁੱਧ ਇਕਪਾਸੜ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ
ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਆਰਡਰ ੯ ਨਿਯਮ ੧੩ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਸਲ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸੋਧ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਕੇ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਡਾ. ਸੁਮੰਤ ਭਾਰਦਵਾਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ
ਕਿ 1972 ਦੇ ਯੂ.ਪੀ. ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 30 (2) ਤਹਿਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਰਕਮ ਧਾਰਾ ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਦੇਣ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ
ਐਕਟ, 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਹੀ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 30 (2) ਤਹਿਤ 31.12.1998 ਤੱਕ ਦੀ ਰਕਮ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ, ਆਦੇਸ਼ 9 ਨਿਯਮ 13 ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ
ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ।

17. ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਹੀ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ 9, ਨਿਯਮ 13 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਹਾਈਪਰਟੈਕਨੀਕਲ ਅਤੇ ਪੈਡੈਂਟਿਕ ਪਹੁੰਚ ਅਪਣਾਈ ਸੀ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਧਾਰਾ ੩੦ (੨) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੂਰੀ ਕਟੌਤੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਸੀ ਜੋ ਫਾਈਲਿੰਗ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬਕਾਇਆ ਸੀ
ਆਰਡਰ 9, ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼ੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸੋਧ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।
ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਕੇ ਕਾਫ਼ੀ ਨਿਆਂ ਕੀਤਾ ਹੈ
ਆਦੇਸ਼ 9, ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ.

ਅਸੀਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਤੋਂ
ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਮੱਗਰੀ, ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਦੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ:-

ਕੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ 25.08.1998 ਨੂੰ ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13, ਸੀਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ, ਲੋੜਾਂ
ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰੋਵਿੰਸ਼ੀਅਲ ਸਮਾਲ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ
ਕਾਰਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਐਕਟ, 1887 ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ?

ਕੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ 1972 ਦੇ ਯੂ.ਪੀ. ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 30 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ 25.08.1998 ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਸਾਰੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਸੀ?

3) ਕੀ ਯੂ.ਪੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 30 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਜਮ੍ਹਾ ਰਾਸ਼ੀ
ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ 1972 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 ਨੂੰ ਐਕਟ, 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਤਹਿਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਕੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਆਰਡਰ 9, ਨਿਯਮ 13, ਸੀਪੀਸੀ ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਆਧਾਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ
ਮਿਤੀ 25.08.1998?

ਕੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਸੋਧ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਦੇਸ਼ 9, ਨਿਯਮ 13, ਸੀਪੀਸੀ ਅਤੇ ਸੀਮਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤਿ-ਤਕਨੀਕੀ ਅਤੇ ਪੱਖਪਾਤੀ ਪਹੁੰਚ ਅਪਣਾਈ ਹੈ।
ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ?

ਪਹਿਲੇ, ਦੂਜੇ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਕੱਠੇ ਲਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

1994 ਦਾ ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 4 ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਮਾਰਚ, 1994 ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦਾ ਕੇਸ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ

30.01.1991 ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਉਚਿਤ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਹਰਿਦੁਆਰ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ 30.01.1991 ਤੋਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਖਤਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਤੋਂ 5 ਵੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ ਸਨ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਯੂ.ਪੀ. ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 1972 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਸ਼ਾ ਜਾਇਦਾਦ ਹਾਲ ੀਆ ਉਸਾਰੀ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਹੈ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ:-

5. 1972 ਦਾ ਯੂਪੀ ਐਕਟ 13 ਵਿਵਾਦਿਤ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਉਸਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਬੋਰਡ, ਰੁੜਕੀ ਦੁਆਰਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 01.04.1984 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ।

ਅਸੀਂ ਧਾਰਾ 17 ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਸੀਪੀਸੀ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸੀ। ਧਾਰਾ 17 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

"17. ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ। ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ, 1908 (1908 ਦਾ 5) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, ਉਸ ਕੋਡ ਦੁਆਰਾ ਹੋਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ, ਛੋਟੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਾਰੇ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੋਵੇ;

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਲਈ ਬਿਨੈਕਾਰ ਇਕਪਾਸੜ ਜਾਂ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ, ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ, ਉਸ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਜਾਂ ਫਰਮਾਨ ਜਾਂ ਪਾਲਣਾ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇਵੇਗਾ। ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਿਰਦੇਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਹੈ.

(2) ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮਾਨਤ ਵਜੋਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਸੁਰੱਖਿਆ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ, 1908 (1908 ਦਾ 5) ਦੀ ਧਾਰਾ 145 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਨੂੰ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬੇਈਮਾਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਜੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕਪਾਸੜ ਫਰਮਾਨ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਜਾਂ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਸ਼ਰਤ ਹੈ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣਾ ਉਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਜੋ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਐਚ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ

ਅਦਾਲਤ ਇਕਪਾਸੜ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰੇਗੀ। ਉਦੇਸ਼ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਫਰਮਾਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ, ਜੇ ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਆਖਰਕਾਰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ. ਪਰਵੀਜ਼ ਉਸ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਦੋ ਵਿਕਲਪ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਕਪਾਸੜ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿਸ ਨੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, (ਏ) ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣਾ
ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਫਰਮਾਨ; (ਅ) ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇਣਾ ਜਾਂ
ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਸੀ
ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਾਸ਼ੀ ਦੀ ਲੋੜ ਪੂਰੀ ਰਕਮ ਤਾਂ ਹੀ ਮੁਆਫ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ
ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਜਾਂ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਲਈ। ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਾਸ਼ੀ ਤੋਂ ਮੁਆਫੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ "ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ" ਵਜੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਅਰਜ਼ੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ।

ਵਰਤਮਾਨ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ 25.08.1998 ਨੂੰ ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ-ਪੱਖੀ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ
31.03.1998. ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ-ਪੱਖੀ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। 25.08.1998 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ
31.03.1998. ਇਸ ਲਈ 25.08.1998 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਰਤ ਮਿਸਾਲ ਹੋਵੇ
ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਅਰਜ਼ੀ
ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ 9, ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਐਕਟ, 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 17 (1) ਅਤੇ ਕੇਦਾਰਨਾਥ ਵਿੱਚ ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਸੀ
ਬਨਾਮ ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਕੇਸਰਵਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ, (2002) 2 ਐਸਸੀਸੀ 16. ਦੇ ਅੰਦਰ
ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ 1972 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 20 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਅਤੇ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਛੋਟੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਕਪਾਸੜ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ
ਆਦੇਸ਼ 9 ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਕਪਾਸੜ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਨਾ ਤਾਂ ਫਰਮਾਨ 'ਤੇ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਮੰਗਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਤੱਥ ਹਨ
ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 1 ਵਿੱਚ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਹੈ:

"1. ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ
ਯੂ.ਪੀ.ਆਰ. ਸ਼ਹਿਰੀ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਪਲਬਧ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ-
ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ (ਦੇਣ, ਕਿਰਾਏ ਅਤੇ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਯਮ)
ਐਕਟ, 1972, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ "ਯੂ.ਪੀ. ਅਰਬਨ ਬਿਲਡਿੰਗਜ਼ ਐਕਟ"
ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸਮ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਛੋਟੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਯੂ.ਪੀ. ਸਿਵਲ ਕਾਨੂੰਨ ਸੋਧ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ
ਐਕਟ, 1972 ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਦੇ ਛੋਟੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
09.08.1996, ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਕਪਾਸੜ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਫਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਪ੍ਰੀ-
ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ 8500 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।
ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 250 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਦੀ ਦਰ
ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਦੀ ਮਿਤੀ। ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਵੀ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ
21.02.1998 ਨੂੰ ਫਰਮਾਨ-ਧਾਰਕ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਇਮਾਰਤ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਅਦਾਲਤ ਅਮੀਨ ਨੇ
ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਸਪੁਰਦਗੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤਾ
ਫਾਂਸੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ। 26.02.1998 ਨੂੰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਸੀਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੈਟਿੰਗ
ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਿਆਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ
ਇਕਪਾਸੜ ਫਰਮਾਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ। ਨਾ ਤਾਂ ਫਰਮਾਨ ਤਹਿਤ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ
ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਟੌਤੀ ਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਬਦਲੇ ਫਰਮਾਨ ਦੀ
ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 14.10.1998 ਨੂੰ, ਦਲੀਲਾਂ
ਆਰਡਰ ੯ ਨਿਯਮ ੧੩ ਸੀਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਈ ਕੋਰਟ ਨੇ 16.10.1998 ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ
ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ।

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਰਾਏ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਅਰਜ਼ੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਆਦੇਸ਼ 9 ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਧਾਰਾ 17
ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿਚਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ।
ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਾਇਰ ਸੋਧ ਵਿੱਚ, ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਮੁਆਫ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ
ਸੁਰੱਖਿਆ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ
ਅਤੇ ਮੈਰਿਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰੋ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ
ਵਿੱਚ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਾਮਲਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ।

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਧਾਰਾ 17 'ਤੇ ਗੌਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਹੈ।
ਧਾਰਾ 17 ਵਿੱਚ 1935 ਦੀ ਸੋਧ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ। ਫ਼ੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

"5... ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 17 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਵਿੱਚ 1935 ਦੇ ਐਕਟ 9 ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਸੋਧ
ਰਾਹੀਂ ਪਦਾਰਥਕ ਤਬਦੀਲੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਸਨ

ਸ਼ਬਦ - "ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਜਾਂ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ" ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ - "ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਜਾਂ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ
ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਹਨ।

1935 ਦੀ ਸੋਧ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ
ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:

ਇਹ ਐਕਟ ਸੂਬਾਈ ਸਮਾਲ ਕਾਜ਼ ਕੋਰਟਸ ਐਕਟ, 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਕੁਝ ਸ਼ੱਕਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ
ਸਟੈਂਡ, ਇੱਕ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ
ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮੈਂਬਰ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ, ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸ਼ਬਦ 'ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ'
ਪੂਰੀ ਕਟੌਤੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇਣ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰੇਗੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁੱਢਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਅਸਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ
ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਬਿਨੈਕਾਰ ਲਈ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਕਲਪਕ ਕੋਰਸ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ
ਕੁੱਲ ਕਟੌਤੀ ਦੀ ਰਕਮ। (ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੁਆਰਾ,
ਭਾਰਤ ਦਾ ਗਜ਼ਟ, 1935, ਭਾਗ 5, ਪੰਨਾ 90)।

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਆਦੇਸ਼ 9 ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਪੈਰਾ 8 ਅਤੇ 9 ਵਿੱਚ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

"8. ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ
ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਵਜੋਂ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ, ਅਰਥ ਕੱਢਣ ਅਤੇ ਰੱਖਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਛੋਟੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਕਪਾਸੜ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਜਾਂ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ
ਇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਵੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ
ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਂ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਬਿਨੈਕਾਰ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ। ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ
ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ। ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ

ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਹੱਦ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਵੰਡ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ

ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਕਪਾਸੜ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਜਾਂ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਨੂੰ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਮੰਨ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਹੈ
ਵੰਡ[ਸੋਧੋ] ਫਿਰ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਉਚਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਦੇਰੀ
ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ
ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਗਲਤੀ ਲਈ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣਾ।

ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਇਕਪਾਸੜ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ 'ਚ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਕਾਇਆ ਅਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਹੈ। ਬਿਨੈਕਾਰ
ਨਾਲ ਹੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਾਸ਼ੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਅਤੇ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਛੁੱਟੀ ਮੰਗਣ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਅਯੋਗ ਸੀ।
ਇਸ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜੋ ਧਾਰਾ 17 ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਕੇ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪੈਰਾ 10 ਵਿੱਚ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

"10. ਇਸ ਲਈ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਸੀ। ਈ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਆਪਣੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ
ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਅੰਦਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ
ਇਹ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਕੇਸ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿਗਰਾਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ
ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮਨੋਰੰਜਨਯੋਗ ਨਹੀਂ ਮੰਨ ਕੇ। ਸਾਨੂੰ ਦੂਜੇ ਸਵਾਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਮੁਆਫ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਹੈ
ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਕੀ ਅਜਿਹਾ
ਅਰਜ਼ੀ ਬਹੁਤ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ "ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ" ਨਾ ਹੋਣਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਮਨੋਰੰਜਕ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਜਿਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13, ਯਾਨੀ 25.08.1998 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਮ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

ਨਾ ਹੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਗਣ ਲਈ ਕੋਈ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਕਰਕੇ, ਅਰਜ਼ੀ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਪਣੇ 19.04.2007 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਰਾਹੀਂ ਆਦੇਸ਼ 9 ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

30. ਅਸੀਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਵੀ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ 1972 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 30 (2) ਤਹਿਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਜੋ ਆਰਡਰ 9, ਨਿਯਮ 13 ਸੀਪੀਸੀ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਸੀ, ਪੂਰੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ 31.03.1998 ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ 27.07.1998 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਰਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਸੀ 21,660/- ਰੁਪਏ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਬਕਾਇਆ ਸਨ।

31. ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਸੀਪੀਸੀ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ 25.08.1998 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਯਾਨੀ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ 21,660/- ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਬਕਾਇਆ ਸੀ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਜੁਲਾਈ, 1997 ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 30 (2) ਤਹਿਤ 16,800/- ਰੁਪਏ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਏ ਹਨ।
18.10.1997 ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ 750/- ਰੁਪਏ ਜੋ ਕਿ 30.06.1997 ਤੋਂ ਕਿਰਾਇਆ ਸੀ
30.11.1997. ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਿਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 30 (2) ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੁੱਲ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਸਿਰਫ 17,550/- ਰੁਪਏ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ 21,660/- ਰੁਪਏ ਸੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ 25.11.1998 ਨੂੰ ਸੀ, ਯਾਨੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਬਾਅਦ ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ 30.11.1997 ਤੋਂ 31.12.1998 ਤੱਕ ਕਿਰਾਏ ਵਜੋਂ 1,950/- ਰੁਪਏ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਏ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ
ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਯਾਨੀ 25.08.1998, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਧਾਰਾ 30 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁੱਲ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।
ਐਕਟ, 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 17।

32. ਹੁਣ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 30 (2) ਅਧੀਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਐਕਟ, 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਾਸ਼ੀ ਧਾਰਾ 30 (2) ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ
ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ
23.05.1997 ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ:- ਆਰਡਰ

1972 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ 4ਕੇਐਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸਬੰਧਤ ਦਲੀਲਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਪੱਖਪਾਤ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ

ਜੇ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜੋਖਮ 'ਤੇ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਾਸ਼ੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਅੰਦੋਲਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਣਗੀਆਂ
ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਫਾਇਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਧਾਰਾ 30 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਜੋਖਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅੰਦੋਲਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਸਨ
ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਜੋ ਉਸ ਦਿਨ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਸੀ।

ਅਸੀਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ-ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਇਹ ਕੇਸ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ 1972 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ 1972 ਦੇ ਐਕਟ 13 ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਦਸ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ।
ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। 1972 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਵਿੱਚ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

2. ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਤੋਂ ਛੋਟਾਂ।

(1)..... ....

(2) ਧਾਰਾ 12, ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ
ਧਾਰਾ 21 ਦੀ (1-ਏ), ਧਾਰਾ 24 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2), ਧਾਰਾ 24-ਏ, ੜੀ 24-ਬੀ, 24-ਸੀ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 29 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ
ਕਿਸੇ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੌਰਾਨ ਉਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ:

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਇਮਾਰਤ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਸਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ
ਰਾਜ ਈ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਭਾਰਤੀ ਜੀਵਨ ਬੀਮਾ ਨਿਗਮ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਬੈਂਕ ਤੋਂ ਕਰਜ਼ੇ ਜਾਂ ਐਡਵਾਂਸ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਫੰਡਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਜਾਂ ਇੱਕ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾ ਜਾਂ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਆਵਾਸ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ ਪ੍ਰੀਸ਼ਦ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕਰਜ਼ੇ ਜਾਂ ਅਗਾਊਂ ਅਦਾਇਗੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਉਪਰੋਕਤ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ
ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਮਿਆਦ ਦਾ ਹਵਾਲਾ
ਅਜਿਹੇ ਕਰਜ਼ੇ ਜਾਂ ਅਗਾਊਂ (ਵਿਆਜ ਸਮੇਤ) ਦੀ ਅਸਲ ਅਦਾਇਗੀ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਜੋ ਵੀ ਘੱਟ ਹੋਵੇ।

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਉਸਾਰੀ 26 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1985 ਨੂੰ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ
ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜੀ
ਦੀ ਮਿਆਦ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਤੋਂ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਇਸ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ 1972 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੇਨਤੀ ਸੀ, ਕਿਵੇਂ
ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ ੩੦ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਧਾਰਾ 2 ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ 'ਇਸ ਐਕਟ ਵਿਚ ਕੁਝ ਵੀ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ'। ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ 1972 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਛੋਟ ਹੈ, ਤਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਵੀ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਦੋਂ ਧਾਰਾ 30 ਖੁਦ ਇਮਾਰਤ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 30 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਾਸ਼ੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਸਮੇਤ ਕੋਈ ਵੀ ਉਦੇਸ਼, 1887.

ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਦੋ ਪਿਛਲੇ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ 1972 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 30 (2) ਦੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਾਸ਼ੀ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਨਾਲ ਐਡਜਸਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

1887. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ

ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦਰ ਮਿਸ਼ਰਾ ਬਨਾਮ ਆਈਆਈਐਨਡੀ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਏਟਾ, 1996 ਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 12103 ਦਾ ਫੈਸਲਾ 11.09.2008 ਨੂੰ (2008) 9 ਏਡੀਜੇ 13 ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦਰ ਮਿਸ਼ਰਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ 'ਚ, ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਤਰੀਕ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵੱਲੋਂ ਕੁਝ ਰਕਮ ਡੀ ਜਮ੍ਹਾ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਕੁਝ ਰਕਮ ਵੀ ਜਮ੍ਹਾ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ

ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਆਰਡਰ ੧੫ ਨਿਯਮ ੫ ਸੀਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਹ ਰਕਮ ਜੋ 1972 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 20 (4) ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਆਰਡਰ 15 ਨਿਯਮ 5 ਸੀਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਜਮ੍ਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ

ਅਦਾਲਤ: -

"... ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉੱਠਣ ਵਾਲਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰਿਵੀਜ਼ਨਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਤੱਥ ਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਾਸ਼ੀ ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਸਾਰੀ ਰਕਮ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ

ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰੁਨਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਪੂਰੀ ਰਕਮ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 17 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਪ੍ਰੋਵਿੰਸ਼ੀਅਲ ਸਮਾਲ ਕਾਜ਼ ਕੋਰਟਜ਼ ਐਕਟ 1887 ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਕਰਕੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਯੂ.ਪੀ. ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13, 1972 ਦੀ ਧਾਰਾ 20 (4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਅਧੀਨ ਰਕਮ ਨੂੰ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ

(ਏ) ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 20 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ

ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਸੁਣਵਾਈ ਅਤੇ ਯੂ.ਪੀ. ਐਕਟ ਨੰਬਰ 1972 ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਤਹਿਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਰਕਮ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੱਟੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 20 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (6) ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ

ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਰਕਮ

ਸਿਵਲ ਕੋਡ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਆਰਡਰ V ਦਾ ਨਿਯਮ 5
ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, 1908 ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਤੁਰੰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪੱਖਪਾਤ ਦੇ, ਧਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਅਤੇ ਪਾਤਰ ਨਾਲ ਪੱਖਪਾਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ।
ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਮ ਫੈਸਲੇ ਲਈ. ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4)
ਧਾਰਾ 30 ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਾਸ਼ੀ 'ਤੇ ਜੋ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।
ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਅੱਗੇ
ਧਾਰਾ 30 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (6) ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਾਸ਼ੀ ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਾਸ਼ੀ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ।
ਕੇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਜੋ ਧਾਰਾ 20 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਅਤੇ ਯੂ.ਪੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
1972 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 ਅਤੇ ਆਰਡਰ V ਨਿਯਮ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਰਕਮ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਵਾਪਸ ਲਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਲਈ ਉਪਲਬਧ..."
ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ: -
"... ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਬਿਹਤਰ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਸੋਧ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਤੀਜੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਹਨ ਕਿ ਐਕਸਪਾਰਟ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ. ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ 5338.75/ ਰੁਪਏ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣੇ ਸਨ।
- ਨਕਦ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿਰਾਇਆ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਖ਼ਰਚੇ ਅਤੇ ਕੁੱਲ ਜੋ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਉਸ ਰਕਮ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਨ ਜੋ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਭਾਵ 5800/- ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ।

ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ-ਪੱਖੀ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ-ਪੱਖੀ ਫਰਮਾਨ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ
24.05.1993 ਨੂੰ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਧਾਰਾ 17 (1) ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ 25.02.1994 ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਕਤ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ
ਜੇਐਸਸੀਸੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਲਾਗਤ ਅਤੇ ਵਿਆਜ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਮ੍ਹਾ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ
ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਕਪਾਸੜ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ ਗਈ ਸੀ ਬਲਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਦੀ ਰਕਮ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕੀਤੀ ਹੈ
ਜੇਐਸਸੀਸੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕਿਰਾਏ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਲਾਗਤ ਅਤੇ ਵਿਆਜ ਦੇ ਬਕਾਏ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ

ਐਕਸਪਾਰਟ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਇਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਕੱਢਣਾ ਪਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰੋਵਿੰਸ਼ੀਅਲ ਸਮਾਲ ਕਾਜ਼ ਕੋਰਟਜ਼ ਐਕਟ 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਸਾਰੀ ਰਕਮ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਇਕਪ੍ਰਾਸੂੜ ਹੁਕੂਮ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਅਧੀਨ ਪੂਰੀ ਰਕਮ ਦੀ ਉਕਤ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਜਾਣਕਾਰੀ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ
ਸਮਾਲ ਕਾਜ਼ ਕੋਰਟ, ਫਿਰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤਸਦੀਕ 'ਤੇ ਤੱਥ ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ
ਪ੍ਰੋਵਿੰਸ਼ੀਅਲ ਸਮਾਲ ਕਾਜ਼ ਕੋਰਟਸ ਐਕਟ 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 17 (1) ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲੋੜੀਂਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਜੋਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਵੀ ਨਵਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ

ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਿਰਫ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਸ਼ਰਤ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਹਿੱਤ ਾਂ ਦੀ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਨੁਸਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਜਮ੍ਹਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਲੰਘਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਿਛੋਕੜ ਵਿੱਚ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ
ਡਿਕਰੀ ਜ਼ਾਂ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਤ੍ਰੁਹਿਤ ਬਕਾਇਆ ਸ਼ਾਰੀ ਰਕਮ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੱਜ ਛੋਟੇ ਕਾਰਨ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ
ਇਸ ਤੱਥ ਬਾਰੇ ਜਾਣੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਕਿ ਕੀ ਕਟੌਤੀ ਦੀ ਰਕਮ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਅਧੀਨ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਦੱਸੀ ਗਈ ਕਟੌਤੀ ਦੀ ਰਕਮ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਕੇਦਾਰਨਾਥ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮਾਣਯੋਗ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਾਨੂੰਨ (ਸੁਪਰਾ)
ਇਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ.

ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਤੱਥ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੇਦਾਰਨਾਥ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਘਟੀ ਹੋਈ ਰਕਮ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ ਅਤੇ ਸੋਧ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ
ਫਿਰ ਨਿਆਂ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਫਿਰ ਦਖਲ ਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦੀ ਕੋਈ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ.

ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਉਪਰੋਕਤ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਮੌਜੂਦਾ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਫ਼ੈਸਲੇ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਕੇਸ ਸੀ ਜਿੱਥੇ 1972 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 ਦੀ ਪ੍ਰਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 20 (4) ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਆਰਡਰ 15, ਨਿਯਮ 5, ਸੀਪੀਸੀ ਤਹਿਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਸਨ।
ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ.

ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਕੇਸ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ 1972 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਅਧੀਨ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕਦੋਂ
1972 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਇਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਾਸ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਧਾਰਾ ੩੦ ਜਾਂ ਧਾਰਾ ੩੦ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ
ਵਿਵਾਦਿਤ ਫੈਸਲਾ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੈ.

ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਸਹੀਤਾ ਬਾਰੇ ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ੱਕ ਹਨ, ਪਰ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ
ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਬੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, 1972 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਧਾਰਾ 30 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ
ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਸਾਰੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ।

ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 1,2 ਅਤੇ 3 ਦੇ ਸਾਡੇ ਜਵਾਬ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ:-

ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ 25.08.1998 ਨੂੰ ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ, 1887 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੀ ਕੋਈ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਅਯੋਗ ਸੀ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਪੂਰੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ ਸੀ
1972 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 30 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੀ 25.08.1998 ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਹੈ।

ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ 1972 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 30 (2) ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਨੂੰ ਐਕਟ, 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 4 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ

ਭਾਵੇਂ ਦਲੀਲਾਂ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਮੌਜੂਦਾ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆਦੇਸ਼ 9 ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇ
ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ 31.03.1998 ਦੇ ਇਕਪਾਸੜ ਫਰਮਾਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ 24.02.1997 ਅਤੇ 18.03.1997 ਨੂੰ ਇਕਪਾਸੜ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਦੋ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ 24.02.1997 ਅਤੇ 18.03.1997 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ 44ਜੀਏ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 16.05.1997 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ
ਇਕਪਾਸੜ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਰਜ਼ੀ 44ਜੀਏ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਹੀਆਂ ਸਨ:-

“... ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਰੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਹੈ

ਬਦਭਾਵਨਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ। ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਕਾਰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਰਜ਼ੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ 25.05.1997 ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਇਕਪਾਸੜ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ।

ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਇਕਪਾਸੜ ਆਦੇਸ਼ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਕੇ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਦੇਸ਼ ੯ ਨਿਯਮ ੧੩ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਰੱਦ ਕਰਦਿਆਂ ਪੂਰੇ ਕ੍ਰਮ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦਾ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 19.04.2007 ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਰਾਹੀਂ ਆਦੇਸ਼ 9 ਨਿਯਮ 13 ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਰੱਦ ਕਰਦਿਆਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਤੀਜਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੀ ਕੋਈ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕਟੌਤੀ ਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ।
ਆਦੇਸ਼ 9 ਨਿਯਮ 13.

ਅਸੀਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਉਸ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੇ 19.04.2007 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਕਈ ਮੌਕੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

ਇਸ ਲਈ, ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ
ਜਿਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ 9 ਨਿਯਮ 13 ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵੱਲੋਂ ਇਕਪਾਸੜ ਫਰਮਾਨ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਦਾਇਰ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ 'ਚ ਦਖਲ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਿੱਥੇ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ,
ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਅਰਜ਼ੀ
ਇਕਪਾਸੜ ਜਾਂ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਆਦੇਸ਼ 9, ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਲਈ ਇੱਕ ਪੂਰਵ-ਸ਼ਰਤ ਹੈ। ਆਰਡਰ 9 ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਉਦੋਂ ਹੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਲੋੜੀਂਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ
ਇਕਪਾਸੜ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ। ਵਰਤਮਾਨ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਕਪਾਸੜ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਢੁਕਵਾਂ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ 24.02.1997 ਅਤੇ 18.03.1997 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇਕਪਾਸੜ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਅਸਫਲ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਤਾਰੀਖ਼ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ
24.02.1997 ਅਤੇ 18.03.1997 ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਤੀਜੇ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਰੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੈ
ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਬਦਭਾਵਨਾ ਵਾਲਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਮਿਤੀ 16.05.1997, ਜਿੱਥੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਤੀਜੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ

ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰੋ

ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵੱਲੋਂ ਇਕਪਾਸੜ ਫਰਮਾਨ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਲਈ 9 ਨਿਯਮ 13 ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਸਹੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 4 ਦਾ ਜਵਾਬ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ:
ਕਿਰਾਏਦਾਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ
ਆਦੇਸ਼ 9, ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿਓ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਕੇ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਵੀ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 5

ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕੈਲਾਸ਼ ਬਨਾਮ ਨਨਕੂ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ (2005) 4 ਐਸਸੀਸੀ 480 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਸਾਰੇ ਨਿਯਮ ਨਿਆਂ ਤੋਂ ਬਣੇ ਹਨ। ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ
ਸਮਾਂ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ
ਆਰਡਰ 8 ਨਿਯਮ 1 ਸੀਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨਾ। ਪੈਰਾ 28 ਅਤੇ 29 ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਆਰਡਰ 8 ਨਿਯਮ 1 ਸੀਪੀਸੀ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਰਡਰ 8 ਨਿਯਮ 1 ਸੀਪੀਸੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਬੰਧ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹਨ।

ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲਾ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ
ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੋਵੇ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਧਾਰਾ 9, ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਲਈ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 17 ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 20 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ
ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ:-

"20. ਕਿਉਂਕਿ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਵਿਦਵਾਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਆਰਡਰ 9, ਨਿਯਮ 13, ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ. ਅਤੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਅਤਿ-ਤਕਨੀਕੀ ਅਤੇ ਅਧਿਆਤਮਕ ਪਹੁੰਚ ਅਪਣਾਈ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਵਿਵਾਦਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਨ
ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਉਪਰੋਕਤ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਦੇਸ਼ 9 ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਾਈਪਰ-ਟੈਕਨੀਕਲ ਅਤੇ ਪੈਡੈਂਟਿਕ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਹੈ।
ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ

ਐਕਟ, 1887, ਇਸ ਲਈ, ਅਰਜ਼ੀ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਤਹਿਤ ਲੋੜ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਹਾਈਪਰਟੈਕਨੀਕਲ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪੈਡੈਂਟਿਕ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਆਦੇਸ਼ 9, ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 5 ਦਾ ਜਵਾਬ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਸੋਧ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸੀਪੀਸੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ 9, ਨਿਯਮ 13 ਅਤੇ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤਿਤਕਨੀਕੀ ਅਤੇ ਪੱਖਪਾਤੀ ਪਹੁੰਚ ਅਪਣਾਈ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਸੀਂ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਮਿਤੀ 13.12.2018. 13.12.2018 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ 24.05.2019 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਮੀਖਿਆ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ 24.05.2019 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ 19.04.2007 ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ 9, ਨਿਯਮ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:
ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ।

ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 31.03.1998 ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫਰਮਾਨ ਦਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਿਆ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰੇ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਵੇ
ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਕਾਪੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੂਰੀ ਕਟੌਤੀ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਨਾਲ
ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ।

ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ 25,000/- ਰੁਪਏ ਦੇ ਖਰਚੇ ਨਾਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਅੰਕਿਤ ਗਿਆਨ ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਬੇਦਾਅਵਾ: - ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ/ਨਿਆਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ/ ਨਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

